

give Afkald paa disse Arter af Hjælp og i Stedet søge Kommunegæld.

Det kunde maaske synes overflødigt at udtale dette Princip, men Erfaringerne viser, at saaledes er Forholdet ikke. Rent bortset fra, at det ikke sjældent vil kunne indtræffe, at en trængende er saa ligeglad med det hele, at han hellere vil have Kommunegæld end f. Eks. Aldersrente, der kræver Indsendelse af skriftlig Begæring og Fremskaffelse af forskellige Attester og lign., vil Forholdet ofte være det, at en trængende gør sig Forventninger om, at han vil kunne faa mere i Form af skønsmæssig Hjælp end i Form af den bestemt tilmaalte Aldersrente; og denne Forventning vil sikkert ogsaa i det lange Løb slaa til, idet han selv vil forfalde til en daarligere Økonomi, naar han ved, han blot kan henvende sig til Kommunen om mere Hjælp og maaske ogsaa faa denne, end hvis han indretter sig paa et bestemt Beløb, jfr. det i de indledende Bemærkninger anførte om Forholdet mellem skønsmæssig Hjælp og Hjælp som en Ret, se Sp. 2945.

Det andet Princip er, at man ikke kan supplere de ovenfor nævnte Arter af Hjælp med Kommunegæld. Begrundelsen for dette Princip ligger lige for. Naar Samfundet tillægger Selvhjælpen i Form af Tilslutning til de forskellige Socialforsikringsgrene saa stor Betydning og yder saa betydelige Tilskud dertil, maa man tilstræbe, at den Hjælp, der kan opnaas gennem Forsikringen eller de dermed ligestillede Hjelpeformer, bliver af den Størrelse, at den er tilstrækkelig til Afhjælpning af Individets Behov. Man har givet disse Bestræbelser Udtryk i Folkeforsikringsforslaget og anser det for en Konsekvens af disse Bestræbelser, at det forbydes at supplere Hjælpen med Kommunegæld.

Imidlertid vil en undtagelsesfri Gennemførelse af de nævnte Principper kunne medføre uholdbare Situationer og komme i Strid med et andet og endnu tungere vejende Princip, der forudsættes i Grundloven, nemlig det, at ingen maa lide Nød. Paa saadanne Undtagelsestilfælde tager Bestemmelsen i Stk. 2 Sigte.

Den nævnte Dispensationsregel tillader Udvalget — med Tilslutning af mindst $\frac{2}{3}$ af Kommunalbestyrelsens Medlemmer — at gaa 2 Veje. Enten kan Udvalget bestemme, at der kan ydes en begrænset Tillægshjælp i Form af Kommunegæld, og denne Vej bør Udvalget gaa, forsaavidt det skønner, at en saadan begrænset Tillægshjælp vil kunne afhjælpe det foreliggende særlige Trans-

tilfælde. Eller ogsaa kan Udvalget bestemme, at vedkommende trængende giver Afkald paa sin Aldersrente, Invaliderente ell. lign. og overgaar til fuld Forsørgelse med Kommunegæld, og i saa Fald maa Udvalget yderligere anvende Dispensationsreglen i § 309, Stk. 2; denne Vej bør Udvalget kun gaa i de Tilfælde, hvor en begrænset Tillægshjælp ikke vil kunne hjælpe; i denne Forbindelse henledes Opmærksomheden paa, at der ikke i Dispensationsbestemmelsen i § 309, Stk. 2, er fastsat nogen absolut Grænse for, hvor stor Hjælpen kan blive.

Stk. 3 giver den Regel, at Personer, der oppebærer eller paadrager sig Fattighjælp, ikke kan erholde Kommunegæld. Bestemmelsen er en nødvendig Følge af § 321, Stk. 1, Nr. 3, og er kun medtaget i § 305 for Helhedens Skyld.

Til § 306.

Der henvises til de almindelige Bemærkninger til Kap. XXII, se Sp. 2977. Bestemmelsen rummer ingen materiel Retsregel, men indskærper Kommunerne, at Særhjælp er det principale, Kommunegæld det sekundære.

Til § 307.

Bestemmelsen hænger nøje sammen med § 306 og udtaler, at selv om en Person allerede modtager Kommunegæld, skal han dog, hvis han kommer i et Trangstilfælde, for hvilket der er foreskrevet Særhjælp, have denne og ikke Kommunegæld. Nu vil Forholdet ganske vist ofte være det, at det netop er en Betingelse for at modtage Særhjælp, at vedkommende ikke modtager Kommunegæld, men Bestemmelsen viser dog den principielle Forskel mellem Kommunegæld og Fattighjælp; thi medens en Person, der modtager Fattighjælp, overhovedet ikke maa hjælpes med Kommunegæld og kun med de Arter af Selvhjælp, som overhovedet kan kombineres med Fattighjælp, vil man gennem § 307 give Personer, der modtager Kommunegæld, enhver Mulighed for at komme bort fra Kommunegælden og over til de Former for Hjælp, der ingen Retsvirkninger har.

Til § 308.

Naar man ved en Nyordning af Forsørgelseslovgivningen betragter det offentlige Stilling til dem, der paa Grund af Samfundsforholdene ikke kan komme til at udnytte deres Arbejdskraft eller dog ikke i en saadan Udstrækning, at de kan leve af den